Tornerose

For mange, mange år siden levede der en konge og dronning, og de sagde hver dag: "Bare vi dog havde et barn," men de fik ingen. En dag, da dronningen var i bad, kom der en frø krybende hen til hende og sagde: "Dit ønske skal blive opfyldt. Inden et år skal du føde en datter." Det gik, som frøen havde sagt. Dronningen fødte en datter, der var så smuk, at kongen blev ude af sig selv af glæde og besluttede at fejre en stor fest. Han indbød ikke blot sine venner og slægtninge, men også de vise feer, for at de skulle holde deres hånd over barnet. Der var tretten, men da han kun havde tolv guldtallerkener, måtte den ene blive hjemme. Festen blev fejret med stor pragt, og feerne gav barnet vuggegaver. Den ene gav hende dyd, den anden skønhed, den tredie rigdom og de andre alle mulige andre gode egenskaber. Da de elleve havde givet deres gaver, trådte pludselig den trettende ind i salen. Hun ville hævne sig, fordi hun ikke var indbudt, og uden at se til højre eller venstre gik hun lige hen til vuggen og sagde: "Når kongedatteren er blevet femten år, vil hun stikke sig på en ten og dø." Derpå vendte hun sig om og gik. Alle var grebet af rædsel, men da trådte den tolvte fe frem. Ophæve den onde spådom kunne hun ikke, men hun sagde: "Kongedatteren skal ikke dø. Hun falder blot i en dyb søvn, og den vil vare i hundrede år."

Kongen, der gerne ville frelse sit barn, lod bekendtgøre, at alle rokke i hele landet skulle brændes. Pigen voksede imidlertid til og blev smuk og god og klog, som de vise feer havde sagt, og alle, der så hende, kom til at holde af hende. Den dag, hun fyldte femten år, var kongen og dronningen tilfældigvis ikke hjemme. Hun gik da ganske alene rundt i slottet og så sig om, og kom til sidst op i et gammelt tårn. Hun gik op ad den snævre vindeltrappe, og helt oppe fandt hun en lille dør med en rusten nøgle. Hun drejede den om og kom ind i en lille stue, hvor der sad en ældgammel kone og spandt. "Goddag, morlil," sagde pigen, "hvad er det dog du bestiller?" - "Jeg spinder," svarede den gamle og rokkede med hovedet. "Det ser morsomt ud," sagde pigen, tog tenen og ville også spinde. Men straks gik spådommen i opfyldelse og hun stak sig i fingeren.

I samme nu sank hun om på en seng, der stod ved siden af hende, og faldt i dyb søvn. Søvnen bredte sig over hele slottet. Kongen og dronningen, som lige var kommet hjem, og hele hoffet sov øjeblikkeligt. Hestene i stalden, hundene i gården, duerne på taget, fluerne på væggen, ja selv ilden, der brændte på skorstenen, blev ganske stille og sov ind. Kokken, der netop havde taget fat på kokkedrengen for at give ham en ørefigen, slap ham, og faldt i søvn. Vinden lagde sig også, og der var ikke et blad, der rørte sig.

Rundt om slottet begyndte en tjørnehæk at skyde op, og for hvert år, der gik, blev den større og større. Til sidst blev den så høj, at man slet ikke kunne se noget af slottet, ikke engang fanen, der vejede fra tårnet. Men ude i landet gik sagnet om den smukke, sovende Tornerose fra mund til mund. Fra tid til anden kom der kongesønner og prøvede på at trænge igennem hækken, men tornene greb fat i dem, så de ikke kunne komme løs igen. Mange, mange år efter kom en kongesøn fra et fremmed land rejsende dertil, og en gammel mand fortalte ham om den fortryllede prinsesse, der sov bag tornehækken med sin far og mor og hele hoffet. Den gamle havde hørt af sin bedstefar, at allerede mange havde søgt at trænge gennem hækken, men havde sat livet til derved. Kongesønnen brød sig ikke derom. "Jeg vil ind til den dejlige Tornerose," sagde han.

Denne dag var netop de hundrede år forbi, og da kongesønnen kom til hækken, var der ingen torne, men store duftende blomster, der bøjede sig til side for ham og atter lukkede sig bagved ham. I gården lå hestene og hundene og sov, og oppe på taget sad duerne med hovedet under vingen. Inde i huset sad fluerne på væggen og sov, kokken stod med opløftet hånd for at give drengen en ørefigen, og pigen sad med en sort høne for at plukke fjerene af den. I den store sal sad kongen og dronningen med hele hoffet, men alle sov de, og der var så stille, at han kunne høre sit eget åndedræt. Til sidst kom han op i tårnet, hvor Tornerose lå og sov. Hun var så dejlig, at han måtte bøje sig ned og kysse hende, og i samme nu slog hun øjnene op. De tog nu hinanden i hånden og gik ned i salen. Da vågnede kongen og dronningen og hele hoffet, gned øjnene og så sig forundret om. Hestene i gården vrinskede, hundene gøede, duerne stak hovedet frem og fløj af sted, fluerne krøb videre på væggen, ilden flammede op igen, stegen på panden begyndte at syde, kokken gav drengen en ørefigen, så han skreg, og

pigen plukkede hønen færdig. Og kongesønnens og Torneroses bryllup blev fejret med stor pragt, og de levede lykkeligt sammen til deres død.

* * *